

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2019, č. j. MV-100921-4/SO-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 3. 2020, č. j. 51 A 36/2019 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je občanem Kosovské republiky, který byl v České republice odsouzen pro závažný drogový trestný čin k trestu odnětí svobody v trvání 11 let a po vykonání části trestu byl podmíněně propuštěn na svobodu. V návaznosti na to mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu (se žalobou ani kasační stížností před správními soudy neuspěl, ústavní stížnost byla odmítnuta) a později byla zamítnuta i jeho žádost o udělení přechodného pobytu na území České republiky (rozhodnutí rovněž obstálo v přezkumu správními soudy). Dne 20. 12. 2017 podal novou žádost o vydání povolení k přechodnému

pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to v souvislosti s uzavřením manželství s občankou České republiky H. B. dne 1. 12. 2017. Ministerstvo vnitra řízení o žádosti nejprve zastavilo pro existenci platného výjezdního příkazu. Toto rozhodnutí potvrdila i žalovaná, Krajský soud v Českých Budějovicích je však zrušil pro absenci opory skutkového stavu ve správním spisu a vrátil věc k dalšímu řízení. Ministerstvo vnitra věc opětovně posoudilo a rozhodnutím ze dne 13. 6. 2019, č. j. OAM-20276-36/PP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádost žalobce zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy pro důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Odvolání žalobce zamítla žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Kasační námitky stěžovatele (stejně jako jeho námitky v žalobě u krajského soudu) směřují obecně k otázkám: i) nesprávného výkladu a aplikace právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a ii) nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Krajský soud pochybil, když nezákonná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů nezrušil, čímž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, proto žalobní námitky zůstávají relevantní i v tomto řízení.

[5] Podle stěžovatele byl pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ uvedený v aplikovaném § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nesprávně vyložen a toto ustanovení nelze na situaci stěžovatele použít. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v případě narušení veřejného pořádku musí jít o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Předchozí odsouzení pro úmyslný trestný čin přitom samo o sobě aplikaci této výhrady neodůvodňuje.

[6] Aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek nebyla ve správním řízení prokázána, správní orgány vycházely toliko z odsouzení za trestnou činnost spáchanou stěžovatelem před dvaceti lety. V řízení byly naopak prokázány okolnosti, které svědčí o nápravě stěžovatele: Mimo vězení se stěžovatel nachází již šest let (podmíněně propuštěn byl 11. 6. 2014) a vede po celou tuto dobu bezúhonný život, je zaměstnán, řádně splácí dluh na nákladech výkonu trestu a začlenil se opětovně do rodinného života. Již samotné podmíněné propuštění stěžovatele vyjadřuje důvěru v jeho nápravu. Vyhýbání se nástupu

do výkonu trestu mu nelze klást k tíži, jelikož od něj uplynulo již mnoho let, stejně jako potíže s obstaráváním práce, které jsou u lidí se záznamem v trestním rejstříku běžné, nebo existenci dluhu za náklady výkonu trestu, jež stěžovatel řádně splácí.

[7] Krajský soud převzal tvrzení, že aktuálnost veřejného ohrožení byla již v minulosti prokázána v řízení o zrušení trvalého pobytu. Tehdejší posouzení aktuálnosti se však vztahovalo k situaci v lednu roku 2016, tedy před čtyřmi lety. Přechodný pobyt navíc představuje nižší pobytový status než pobyt trvalý, a na jeho udělení jsou tak zákonem kladeny nižší nároky.

[8] Správní rozhodnutí jsou také nepřiměřená z hlediska dopadů na soukromý a rodinný život stěžovatele a jsou v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Krajský soud popsal životní situaci stěžovatele tendenčně, skutečnosti svědčící v jeho prospěch přehlížel a jeho rodinný život bagatelizoval. Proto chybně posoudil zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele jako přiměřený.

[9] Stěžovatel pobývá na území České republiky již třicet let, což činí celé období jeho dospělého života. Má zde silné rodinné vazby – mimo jiné manželku, která je českou občankou, bývalou manželku a nezletilého syna, s nímž se pravidelně jednou za čtrnáct dní stýká a přispívá mu vyšší než soudem stanovené výživné. Vztahy v zemi původu naopak délkou pobytu v České republice utrpěly.

[10] S odkazem na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel zdůrazňuje, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je s opačným veřejným zájmem poměřit, což správní orgány učinily značně formalisticky a v rozporu s požadavky formulovanými judikaturou, a to jak v případě posouzení újmy ve vztahu k manželce stěžovatele, tak i ve vztahu k jeho nezletilému synovi.

[11] Ze skutečnosti, že v minulosti byl styk stěžovatele s jeho synem ztížen, nijak nevyplývá, že se nezletilý syn s odloučením od otce vypořádá podruhé tak, že mu nebude způsobena žádná újma. Argument, že stěžovatel může dále dojíždět za svojí rodinou, případně rodina může navštěvovat stěžovatele v republice Kosovo, považuje za tendenční, neboť je zřejmé, že tato varianta zásadně omezí možnou frekvenci styku syna a manželky se stěžovatelem. Žádná z nabízených alternativ nemůže dostatečně nahradit pravidelný styk syna se svým otcem, byť vykonávaným na čtrnáctidenní bázi; odloučení syna od otce není v žádném případě v zájmu jeho výchovy. Krajský soud a správní orgány proto postupovaly v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod, Úmluvou o právech dítěte a Listinou základních práv a svobod, když zájmům nezletilého syna stěžovatele při rozhodování nevěnovaly větší pozornost.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů i krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud ověřil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a žádnou takovou neshledal.

[14] Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.

[15] Podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je jedním z důvodů [písm. f)] pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[16] Východisky formulovanými judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora pro výklad těchto pojmů a posouzení, zda lze výhradu potenciální hrozby pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek aplikovat na případ stěžovatele, se tento soud již jednou podrobně zabýval, a to v řízení vedeném pod sp. zn. 2 Azs 156/2018, týkajícím se zamítnutí žádosti stěžovatele o přechodný pobyt založené na vztahu k jeho nezletilému synovi Patrikovi Mazreku (dále jen „předchozí řízení o žádosti o přechodný pobyt“).

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49, shrnul, že jednání stěžovatele musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení v době rozhodování o povolení k přechodnému pobytu. S odkazem na svůj rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, také zdůraznil, že je třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem v projednávané věci, které mohou mít vliv na posouzení, mezi něž obecně patří *„nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“*

[18] Námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyložil a aplikoval pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ a že aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek nebyla ve správním řízení prokázána, není důvodná.

[19] Krajský soud se individuálními okolnostmi života stěžovatele v napadeném rozsudku komplexně zabýval a podrobně odůvodnil, proč shledal závěry o trvajícím aktuálnosti možného narušení veřejného pořádku z jeho strany učiněné žalovanou zákonnými (srov. zejména odstavce 21. až 23. a 25. až 27. napadeného rozsudku). S ohledem na obecnost žaloby, v níž stěžovatel akcentoval především narůstající časový odstup od spáchání trestné činnosti, se krajský soud ani nemohl s individuálními okolnostmi života stěžovatele vypořádat podrobněji, než jak to učinil.

[20] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že odůvodnění opřené pouze o trestnou činnost, které se stěžovatel dopustil v letech 2002 až 2003, by ani přes její nespornou vysokou závažnost nebylo samo o sobě dostačující. Z rozhodnutí žalované i

rozsudku krajského soudu je však zřejmé, že tyto braly v úvahu rovněž chování stěžovatele po odsouzení a po jeho propuštění z výkonu trestu.

[21] Jedná se o skutečnosti, které byly zohledněny již v rámci řízení o zrušení trvalého pobytu stěžovatele a předchozího řízení o žádosti o přechodný pobyt. Stěžovatel mařil výkon trestu tak, že po dobu dvou let pobýval mimo území České republiky a vyhýbal se tím nástupu, a to i přes skutečnost, že se mu několik měsíců před jeho odjezdem narodil v České republice syn. Ani po osmi měsících od podmíněného propuštění (zkušební doba byla stanovena na 7 let) z výkonu trestu odnětí svobody si stěžovatel nezajistil zaměstnání a ani dříve na území České republiky delší dobu nepracoval. Nebylo postaveno najisto, jakým způsobem hradil své životní náklady. Přes opakované upomínky stěžovatel nejprve nesplácel závazky vůči státu za pobyt ve věznici. Ve zkušební době nerespektoval výjezdní příkazy a pobýval na území České republiky neoprávněně, za což mu byla opakovaně udělena pokuta.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že s ohledem na rostoucí časový odstup od spáchání trestné činnosti nelze na stěžovatele nahlížet stále stejným prismalem jeho minulosti a je nezbytné brát v úvahu i současné individuální okolnosti jeho života (existující v době rozhodování o jeho žádosti) a hodnotit, zda aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek nadále trvá. Takové hodnocení však správní orgány i krajský soud provedly. Podrobně odůvodnily, proč považují hrozbu pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele za nadále aktuální. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud souhlasí s jejich závěry, že výše popsané individuální okolnosti života stěžovatele jsou navzdory uplynutí dalšího času a přes skutečnost, že v roce 2021 končí zkušební doba podmíněného propuštění stěžovatele a po činu, za který byl již odsouzen, žádný další nespáchal a podílí se v určité míře na péči o svého nezletilého syna, stále relevantní.

[23] Nejvyšší správní soud považuje za důležité připomenout zejména to, že stěžovatel v letech 2017 a 2018 (tedy krátce před dobou vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí) opakovaně nerespektoval výjezdní příkazy a pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Ačkoliv (jak bylo konstatováno i žalovanou) se nejedná o závadové jednání, které by dosahovalo vysoké intenzity, svědčí toto chování stěžovatele o jeho přinejmenším lhostejném přístupu k místním zákonům a rozhodnutím správních orgánů, a to navíc během zkušební doby podmíněného propuštění, kdy musí počítat s tím, že bude „spořádanosti“ způsobu vedení jeho života věnována zvýšená pozornost.

[24] Nejvyšší správní soud proto shledal, že krajský soud vyložil pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců správně a své úvahy o tom, že jej lze vztáhnout na případ stěžovatele, opřel o řádná a konkrétní skutková zjištění správních orgánů a dostatečně je rozvedl v odůvodnění svého rozsudku. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. ve vztahu k této námitce proto nejsou dány.

[25] Kasační námitka stěžovatele zpochybňující přezkoumatelnost a správnost závěru krajského soudu o tom, že nevyhovění žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu není nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života,

rovněž není důvodná.

[26] Ze správního spisu plyne, že oproti skutkovému stavu v době rozhodování žalované o předchozí žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu nastaly v mezidobí před podáním druhé žádosti v této věci nové skutečnosti. Dne 1. 12. 2017 vstoupil stěžovatel do manželství s občankou České republiky H. B. Z výsledku stěžovatele a svědecké výpovědi paní B. se podává, že nejpozději od uzavření manželství spolu manželé žijí v domácnosti manželky, společně s jejím nezletilým synem R. B. (rok narození 2005), náklady na bydlení a obživu platí společně a tráví spolu i volný čas. Stěžovatel se nadále pravidelně s dvoutýdenní frekvencí stýká se svým nezletilým synem P. M. (rok narození 2006), a to již i bez dohledu, a přispívá na jeho výživu i nad rámec částky 1.000 Kč stanovené soudem (podle vyjádření stěžovatele 2.000 Kč). Stěžovatel byl podle výpisu Okresní správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích od srpna roku 2018 zaměstnán (pracovní smlouva byla prodloužena na dobu neurčitou od prosince roku 2018) a vykonával pomocné stavební práce. Předcházející dva zaměstnanecké poměry stěžovatele byly krátkodobé a trvaly od března do července roku 2015 a od dubna do listopadu roku 2016.

[27] Krajský soud se těmito okolnostmi podrobně zabýval zejména v odstavcích 29. až 31. napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že úvahy žalované nevykazují nelogičnost nebo nepoměr z hlediska posouzení míry narušení veřejného pořádku stěžovatelem a zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život. Žalovaná i krajský soud přitom nezpochybňovaly, že k určitému zásahu do života stěžovatele dojde, neshledaly však, že by v jeho případě negativní dopady dosáhly vysoké intenzity, a zásah do soukromého a rodinného života by se stal nepřiměřeným, a to v takové míře, že by v daném případě převážil nad veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud považuje tento závěr za správný a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu.

[28] Rozhodnutí žalované není v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť je z něj jednoznačné patrné, z jakých skutkových okolností žalovaná vycházela a z jakých důvodů neshledala zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele nepřiměřeným. Krajský soud správně konstatoval, že v žalobních námitkách stěžovatel pouze v obecné rovině označil závěry učiněné žalovanou na základě zjištěného skutkového stavu za bagatelizující a svévolné, ale nijak je konkrétně nevyvrátil ani neoznačil jiné okolnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele.

[29] Stěžovatel s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu správně poukazoval na to, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům, přičemž možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit. Není možné, aby správní orgány a soud zvážily přiměřenost zásahu, aniž by jej definovaly a učinily relevantní skutková zjištění.

[30] Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal, že by krajský soud či správní orgány na okolnosti charakterizující stěžovatelův rodinný život nahlížely zkresleně nebo nedostatečně definovaly zásah do vztahu mezi stěžovatelem, jeho současnou manželkou

H. B. a jejím nezletilým synem R. B. ani do vztahu stěžovatele s jeho nezletilým synem Patrikem. Z předestřených skutkových zjištění je zřejmé, že pobyt stěžovatele mimo území České republiky se do jeho způsobu života jistě negativně promítne, neboť jemu samotnému vyhovují stávající podmínky, žije zde dlouhou dobu a do své vlasti se vrátit nechce. Jeho manželka by odloučení pociťovala rovněž jako újmu a vztah se synem se časem pomalu zlepšuje. Nicméně na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobní námitky stěžovatele byly v tomto ohledu velmi obecné, žaloba neobsahovala konkrétní tvrzení nastiňující jiný skutkový stav nebo vyšší intenzitu zásahu, než jakou se shromážděných informací dovodila žalovaná. Za takových okolností je třeba způsob, jakým se krajský soud se související žalobní argumentací v napadeném rozsudku vypořádal, považovat za dostačující, a to v míře konkrétnosti odpovídající žalobním námitkám.

[31] Žalovaná ani krajský soud současný rodinný život stěžovatele ani jeho vztah k nezletilému synovi nebagatelizovaly, vyhodnotily je s ohledem na okolnosti předcházejícího života stěžovatele i na současnou, nesporně pozitivní, tendenci jejich vývoje. Ve vztahu k nezletilému synovi stěžovatele P. zohlednily, že se s ním otec od června roku 2014 pravidelně jednou za dva týdny stýká a přispívá na jeho výživu, uzavřely však, že nezletilý syn není na stěžovateli s ohledem na výši výživného existenčně závislý, navíc stěžovatel může platit výživné i nadále. Vztah stěžovatele se synem jistě není bezcenný, ale s ohledem na skutečnost, že syn vyrůstal podstatnou část svého života bez jeho přítomnosti, pouze v péči matky, není dostatečně pevný a hluboký; ani aktuálně, v době rozhodování žalované, nevyplynulo ze skutkových zjištění výraznější podílení se na výchově syna stěžovatelem (a ani o tom nic netvrdil). K současnému manželství stěžovatele s českou občankou H. B. správní orgány konstatovaly, že ona ani její nezletilý syn nejsou na stěžovateli finančně a existenčně závislí. Významná emoční vazba k nezletilému synovi manželky nebyla prokázána. Ačkoliv k určitému zásahu do života nezletilého syna stěžovatele, jeho manželky a jejího syna bezesporu dojde, není zamítnutím žádosti stěžovatele o přechodný pobyt nijak bráněno kontaktu rodiny a blízkých osob se stěžovatelem a jeho návštěvám na základě krátkodobých víz. Zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele proto neshledaly natolik intenzivním, aby mohl odůvodnit jiné rozhodnutí o jeho žádosti o přechodný pobyt.

[32] Nejvyšší správní soud stejně jako v případě předchozího řízení o žádosti o přechodný pobyt nesouhlasí ani s námitkou, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřípustnému zásahu do práv dítěte garantovaných Úmluvou o právech dítěte. Znovu opakuje, že stěžovateli nejsou neudělením povolení k přechodnému pobytu odepřena rodičovská práva k jeho synovi. S možností pobytu dítěte a rodiče ve dvou odlišných státech v obecné rovině počítá i Úmluva o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), jejíž čl. 10 odst. 2 v této souvislosti požaduje pouze umožnění pravidelného osobního kontaktu. Právní řád poskytuje určité možnosti (např. v podobě krátkodobých víz), aby mohl stěžovatel syna navštěvovat, a není proto nutné, aby syn stěžovatele musel Českou republiku opouštět kvůli setkání se svým otcem. Vzdálenost obou zemí není přitom taková, že by setkávání, byť v prodloužených intervalech, znemožňovala nebo činila neúměrně obtížným. Podobně se s téměř totožnou námitkou ostatně vypořádal Nejvyšší správní soud také ve svém rozhodnutí ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42, vydaném ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele. Po vycestování a případně i po uplynutí zkušební doby může stěžovatel požádat o udělení pobytového oprávnění a na území se vrátit.

[33] Okolnosti spojené se stěžovatelovou minulostí na území České republiky společně s nedostatkem záruk ohledně jeho řádného života v budoucnosti (viz zejména odstavce [21] a [23] tohoto rozsudku) převažují nad soukromým zájmem stěžovatele na získání takového pobytového statusu, který by mu zajistil neomezený časový prostor k rozvíjení vztahu se synem a manželkou, který by on sám považoval za ideální.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu